

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 142.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939533440/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Femte Capitel

Men aldrig den spædere Attraa sig sled
Fra Blufærd løs,
Og aldrig svulmed' paa Læbernes Bred
Det dristige Kys.

Schack-Staffeldt.

Da Otto Frank sagde om Minona: »Hun vilde bringe mig til at tvivle om Syndefaldet, hvis jeg nogensinde havde troet derpaa!» kaldte Viggo det en ugudelig og latterlig Overdrivelse. Men hvis han selv, som aldrig havde tvivlet om Syndefaldet, nu skulde sammenligne sin Tro med den ny lykkelige Bevidsthed om det unge, skønne, rige Menneskeliv, som aabenbarede sig for ham i al sin ubesmittede Røenhed, vilde den faae en svær Prøve at bestaae. Han havde selv tænkt: for den Rene er alting reent! – hvor let kunde ikke den ene Undtagelse styrte hele Regelen? Men Viggos Tro var sikker, som den Døde, for at blive staaet ihjel – den havde aldrig været levende! Han *tænkte* ikke over det Liv, som under Glædens og Kjærlighedens milde Indflydelse udviklede sig i hans Sjæl, – han *følte* det, og var lykkelig.

Minona var langt fra at drømme om den Indflydelse, hun udøvede over Viggo – den Tanke vilde bedrøvet hende, at hun ikke var den modtagende. Hun var bleven saa riig ved ham, at hun maatte see op til ham med Taknemmelighed og Beundring! Naar hun talte med *ham* fik hendes Tanker et forunderligt Liv; det forekom hende som om hans Sjæl gennem Blikket og Tønen nedstøvede sig i hendes og opvakte de drømmende Livskrafter til en høiere Bevidsthed – da sluttede Ordet sig let og villigt om Tanken, og den unge Pige lyttede selv dertil som til en Forjættelse, der ikke var hende fremmed, skjøndt den var ny.

Alt hvad der hidtil havde udgjort hendes Glæde og Interesse,

skulde Viggo kjende. »De gamle Venner maa see den nyl^o sagde hun, naar hun førte ham omkring paa sine Yndlingssteder, eller tog sine kjæreste Bøger ned af Reolen, og bad ham læse høit deri. Han opdagede da med Overraskelse, hvormegen Deel i hendes usædvanlige Aandsudvikling disse Digtværker havde, der af saamange læses uden at efterlade mindste Udbytte, og han fandt selv i hendes Opfattelse deraf, ofte mere Poesie og Genialitet, end i Digtet selv. »Du veed ikke hvortidt jeg har fundet Trøst, naar jeg var bedrøvet, i Ingemanns og Winthers digte – min Sorg blev saa smukt fortolket at den blev mig kjær, og min Længsel fik Vinger til at hæve sig høit over det feige, frygtagtige Mismod. Og naar der var noget, jeg tvivlede om, hvor min egen Mening ikke var mig nok, har jeg tidt fundet mit Spørgsmaal besvaret hos Oehlenschläger. Den Gang Tyra Falk kom hertil var der megen Tale om Emancipationen, thi hendes Mening er jo aldeles forskjellig fra Andres, og hun ikke alene følger den, men forsvaret den med en Veltalenhed, som jeg aldrig har hørt Mage til. Det er en ægte Skjoldmo i Aandens Kamp! – Det var en Forstyrrelse, som om Fjenden var brudt ind over Grændsen! Hver Dame gik som med sin Kvindelighed i Hænderne af Frygt for at den skulde blive hende afdisputeret, og allevegne hørte man kun tale om Kvindens Bestemmelse, og alt det, hvori den – ikke bestod. Det var baade til at lee og græde over i Begyndelsen, men tilsidst blev jeg virkelig rent forstyrret – og begyndte selv at gruble over Kvindens Bestemmelse. Thi der var en ung Præst hos Franks, som talte saa smukt derom, og i Dispute med Tyra fremstillede Sigrid med Sløret som det Ideal, han ansaae det for enhver Kvindes Bestemmelse at realisere. Han talte saa begeistret og indtrængende, at vi alle bleve reent forhexede, og Tyra erklærede for Spøg, at hvis hun ikke var sig selv, saa vilde hun være – hans Ideal. Da jeg kom hjem, havde jeg faaet Blufærdigheden i Tankerne, og kunde ikke blive af med dem igjen – Sigrid med Sløret svævede mig for Øie hvor jeg gik og stod, og jeg stakkels lille Nar var virkelig nær ved at – beklage Tyra. Men saa begyndte en Mand at tale med, hvis Ord gjorde stærkere Indtryk paa mig end Præstens. Veed Du hvem det var?« »Nei!« »Stærkodder! Da Helga vil følge sin Elskede i Krig, og han beder hende »blive i sit Buur!« siger den gamle Helt: